

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 7 липень 2018

Володимир СОЛОНЬКО (Тема колажа Юрія ІЩЕНКА)

МИ СІВАЧІ НА ПОПУЛІСТСЬКИХ НИВАХ славень політиків-популістів

Ми сівачі на популістських нивах,
Це ремесло освоїли давно.
Відсіятись у строк для нас важливо,
Зійде чи ні нам просто все одно.

Приспів:

У кожного популіста
Із села, із міста
Давня звичка одна –
Робить з мухи слона.
Від суботи до суботи
Основна наша робота –
Чесать власні язика,
Пудрить виборцям мізки.

В нас слово — зброя точна і безкровна,
Її ми вдосконалюєм весь час.
Як правило, вона була двомовна.
І цим ми спекулюємо щораз.

Приспів.

Ми знаємо, що слово розум точить
І може душу отруїть брехня.
Тож ми невтомно зранку і до ночі
По краплі капаєм у голови щодня.

Приспів.

Одні і ті ж обіцянки товчемо
В своїх партійних ступах залюбки.
Ми, може, й не туди народ зовемо,
Але й стоять на місці не з руки.

Приспів.

Електорат ми вивчили до цурки,
Його місця болючі та слабкі.
Тому з одними граємось у жмурки,
А в інших глазд викручуєм з мізків.

Приспів.

Що виборців ми до нестями любим,
На практиці показуємо їм:
То змашуєм елеєм їхні губи,
А чи пускаємо у вічі дим.

Приспів.

Та «слово — діло» — це не наше гасло,
Рідніше й ближче слово «горобець».
Нам, головне, зреагувати вчасно,
Коли в людей врывається терпець.

Приспів.

Ми власний ніс тримаємо за вітром,
Зате всіх інших водим за носи
І діємо цинічно, швидко, хитро,
Інакше словоблуд не продаси.

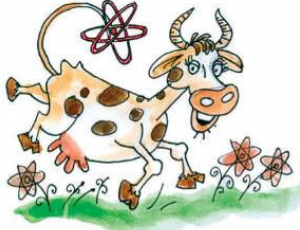
Приспів.

Штатний славнетворець
Аркадій МУЗИЧУК.

*Рекомендовано для виконання
самодіяльними колективами на власну музику.

МАНЯТЬ КОПІЙКИ

Молоко з радіацією продають на ринках Рівненської області. Про це свідчать травневі перевірки фахівців лабораторного центру. За їх результатами, непридатним до вживання молоко виявили у селах Зарічненського, Дубровицького та Рокитнівського районів.

Із «брудного» молока
Можна вигнати «чортка».
Треба лиш робити вчасно
З нього, кажуть специ, масло.
Але це ж затрати, й часу
Треба тратити людям масу,
А так манять копійки.
Тож на ринок пруть-таки!

ЩОДО НОВОЇ СЕКТИ

У Рівному діє незареєстрована секта «Коло слухачів», лідер якої називає себе Ісусом Христом, вимагає від adeptів кошти і забороняє медичне лікування.

На вигадки майстерні шахраї.
Зривають маски з них (це світ вже бачив),
Та дурників підшукують одначе,
Аби набити кендюхи свої.

ДВІ КАТЕГОРІЇ

У Рівному співробітники СБУ затримали банду, яка видавала себе за військових і займалася незаконним видобутком бурштину, збутом психотропних засобів та переробленою вогнепальною зброєю.

Хтось, одягнувши форму вояка,
На фронт пішов, де жде важка робота.
А хтось валюту пхає до мішка,
Під форму заховавши душу чорта.

ЦІНА РОЗЧЕРКУ

У Здолбунівському районі на Рівненщині сільський голова підписав рішення, на підставі якого було видано свідоцтво про право приватної власності на три об'єкти нерухомості загальною вартістю понад 820 тис. грн, що належали 470 громадянам – колишнім членам колективного сільськогосподарського підприємства.

Ціна мізерна є пера,
Вартує його розчерк,
Що в когось щось та відбира,
Бо так злодюга хоче.
Забрати мало те перо
Й за шкірку взяти писаку.
Загородити слід город,
Що манить нечисть всяку!

Юрій БЕРЕЗА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ЛЮСТРАЦІЯ

Сміючись і безтурботно
Жінці каже чоловік:
– Вигнали мене з роботи,
Люстрували. Сміх і гріх.

– Чого, дурню, ти радієш? –
Жінка пір'я підніма. –
Нагодуєш чим, зігрієш,
Он на носі вже зима?

– Та чого ти, люба, плачеш?
А радію я тому –
Люстрували – ще не значить,
Що посадять у тюрму.

В нас люструють – слід радіти,
Бо закон не всім закон.
Так дають нам зрозуміти:
Час на віллу за кордон.

Ростислав СТРИХАР.
с. Новоставці

Теопільського району
Хмельницької області.

Це дуже просто.

Треба лишень у того, хто надумав вчинити проти вас таке лихо, вибити з-під ніг ґрунт для його здійснення.

Ось конкретні приклади. Будь ласка.

На тихій вулиці до вас підходять троє здоровил із звирячими піками.

— Ану вивертай кишені! — цідить один.

— І айфончик не забудь! — вторує другий.

— А ланцюг, що на шиї, рученькою не прикривай! — кривить злісною усмішкою губи третій і невідомо звідки добуває півметрову ножачку. — І прощайся із своїм інтелігентським поживаннячком. Зараз твоїм кумпольцем будемо у футбол грати!..

— Та, хлопці, друзяки, братці!

— несподіваним дискантом продримачуєте ви й похапцем починаєте віддавати нападникам геть усе, що є при вас. — Воно ж мені зовсім не пот... не пот...

— Ну-ну, молодець! — хрипить перший, другий же спокійно забирає ваші речі, включаючи й гаманець із банківськими картками та кодами до них, а третій з тією ж кривою усмішкою поляскує вас по щоці лезом ножачки. — Живи поки що...

Ви порятовані...

Ще приклад.

Вирішили зайнятися бізнесом. Притому — чесним бізнесом. І зайнялися. І справа несподівано пішла. Та ще й успішно.

І от, коли ви вже плануєте розширитися, розвиватися, добиватися ще більших наслідків, до вас в офіс зайшов миршавенький суб'єктик і, тихим голосочком передавши вітання від цілком невідомої вам особи, переказав вимогу тієї особи — передати їй усю вашу справу вкупі з уже отриманим прибутком.

— А якщо я не погоджусь? — отямившись од несподіванки, удавано спокійно поцікавилися ви.

— Пан Ікс уже має для вас кулю, — меланхолійно співістив суб'єктик. — Замовлення на це вже є. А потім все одно очолить вашу фірму. Документи ми маємо.

— Як маєте?! — аж запінилися ви.

— А ось так, — спроквола відказав

суб'єктик. — Оце адреска, за якою ви маєте переслати кошти і згоду на передачу фірми.

І тихо здимів.

Наступний місяць ви моталися по інстанціях. Результат — нульовий, позаяк ніякої конкретики за душею не мали. Принаймні так вас поінформували з отих інстанцій.

У перший же день наступного місяця ви сповна виконали всі поставлені вимоги і поповнили ряди шукачів роботи.

Зате порятували себе...

🔴 **Усеньке про всеньке, або ж Будьмо здоровенькі!**

Ну, оскільки Бог трійцю любить, останній — третій — приклад.

Жінка з тещею подалися на шопінг. Ви залишилися вдома, бо трохи прихворіли.

Коли у дверях клацнули замки, ви спокійно вийшли в коридор. Однак замість коханої дружини й любої тещі побачили там двох типів у робочому одязі й ваговитими валізами в руках.

— А цей як тут опинився? — здивовано мовить один із типів і добуває з кишені пістолет із глушником.

— Нікого не мало бути, — спокійно озивається інший і висмикує з-за пояса палицю. — Сизий запевнив. Він зараз наглядає за тітками.

— Що це... що це... що це діє...?! — від несподіванки ви втрачаєте голос.

— Либонь, придушимо його, та й по всьому, — пропонує перший, ставить свою валізу на підлогу й підступає до вас.

— А я дивлюся, він дядечко сумирний, — зауважує другий. — Ще й допоможе нам. Як — згоден? — це вже до вас.

Ви відчуваєте, що очі у вас вилізають з орбіт і мовчите.

— Мовчання — знак згоди, — констатує перший. — Отже, так. Нас цікавлять гроші і дорожчості. Ясно? Давай, показуй і неси.

Протягом наступних десяти хвилин намагаєтесь переконати непроханих гостей, що ви бідніші за церковних мишей. Наостанок під загрозою задушення, початок якого тип із пістолетом демонструє своєю здоровезною п'ятірнею на вашій шиї, ви відкриваєте злодюгам схованку під плінтусом, де зберігаються багаторічні сімейні заощадження.

— От, бач — і допоміг стражданням, — жартує на прощання перший. — Ну, ходімо, — це вже до другого. — Сизий з тітками вже, либонь, на підході...

Вони спокійно виходять і сідають у ліфт.

Ви залишаєтесь цілим та неущодженим...

Висновок? Порятуватися можна. Якщо чинити так, як чинять названі мною герої. Герої?

А якби вони діяли не так, а інакше? Отож усюди в нас і розстрілюють тих інакших, і ріжуть, душать, забивають палицями-килками. І кінця-краю цьому страхіттю поки що нема. Як нема у людей і довіри до офіційних захисників і оборонців права.

Нема і не буде доти, аж доки один дуже впливовий і дуже повноважний кондитер не проникнеться справжньою повагою і дієвим співчуттям до своїх у багатьох сферах життя знедолених співгромадян і даною йому верховною владою не наведе належного цивілізованого порядку на рідній землі.

Дуже хочеться сподіватися на це. Дуже...

Володимир ЧЕПІГА.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Мала, а ти не могла би вдягнутись у щось пристойне?

— Ну, от! Тепер можна йти на концерт...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Оце, наслукавшись закликів, що давайте будемо більше виробляти і споживати українського, мерщій у «Сільпо». І за чим ви, думаєте, побігли — за гречкою. Бо перед цим їй дієтологи так вихваляли, що мені й самому закортіло перейти на гречану крупу вітчизняного виробництва і підкріпити водночас своє здоров'я. Так ото ж вбігаю у «Сільпо» і кидаюся стрімголов до полиць із крупами.

— Вам допомогти? — підходить до мене представниця магазину.

— Де тут у вас українська гречка? — запитую.

— Уже півроку як української крупы не ввозять, — відповідає зі знанням справи магазинний агент.

— Невже знову китайською торгують? — згадалися мені минулі часи.

— Ні, — російською, — почув у відповідь. — Саме вона витіснила з ринку український продукт.

Обурений такою ситуацією, телефоную у Міннагрополітики. І там підтверджують, що гречка із Росії, так би мовити, перейшла дорогу нашому вітчизняному продукту і витіснила його з ринку. А зовсім недавно з'явився ще один конкурент — гречка з Казахстану. Але це не казахська гречка, — заспокоює мене міністерський чиновник. Це

На порядок денний Кабміну

КОНТИНЕНТАЛЬНЕ МЕНЮ,

або Вареники із салом

та ж російська гречка, тільки завезена через Казахстан. Як кажуть, як не кием, то палицею. Ніби від того мені, патріоту українського продукту, легше стане, коли мені розкажуть, якою саме дорогою, через який кордон потрапила до нас казахська гречка. Для мене важливо знати, куди поділася

наша. На якому кордоні їй увімкнули червоне світло. Виявляється, наші вітчизняні гречкосії не дуже охоче беруться за її вирощування. Патріотичні почуття доценту з'їла бізнесова математика. І якщо вдатися до цифр, то соняшник, ріпак, кукурудза запхнули гречку за пасок. І залишається їй виборювати місце під сонцем у нерівних умовах. І згадалися мені слова старенького дідуса з Чернігівщини, який у сімдесятих роках минулого століття розповів мені, як його прадідусь, досвідчений гречкосій з діда-прадіда, вихвалявся, що кращої гречки ніж та, яка росте на Чернігівщині, немає у світі. І на підтвердження дідусь навів такі факти. З'ясувалося, що саме гречка, вирощена у цих краях, має найкращі смакові і вітамінні якості. Тому не випадково у період козаччини селяни-гречкосії поставляли цей продукт до Великобританії і безпосередньо до королівського двору. А в Україні від гречаної каші, як говорять, вгиналися столи. А ми сьогодні, маючи найкращі природно-кліматичні умови для вирощування цього стратегічного імпорто важливого продукту, дозволяємо далеко не першої якості продуктам з'являтися на наших прилавках. Чи не соромно пасти задніх, тим більше у конкуренції з Росією?

Вам не сором, що з Росії,
Із Китаю, Казахстану
Возять нам крупу гречану?
Доживем, що на Гаїті
Будуть нам борщі варити,
А з японської крупы —
Манну кашу і супи.
Згодом доживем до того,
Що не матимемо свого.
На столах уже нічого,
Окрім первака міцного.
Тут ми теж майстри дай Боже,
Самогоном залити можемо
Геть усі матеріки.
За столами, окрім жирних животів,
Засмальцьованих ротів
Африканським смальцем-салом.
А як буде цього мало,

Українські гречкосії

Кулеші із Гондурасу
Привезуть нам папуаси,
А вареників наварять
У сусіднім Сомалі
З сиром від гірських козлів.
Перспектива нас така
У майбутньому чека.
Заростуть поля всі мохом,
Перебільшую? Нітрохи!
В усі дзвони калатаю,
Схаменутись закликаю.
Ми ж — ратаї-орачі —
Перші в світі рала мали,
Перші борозни проклали,
Перші зерна в руки брали,

Перший хліб спекли в печі.
Ми — ратаї-орачі.
Тож, нащадки чорноземів,
Ви, що досі не у темі,
Славних пращурів правнуки,
Куркулів сини й онуки.
Всі, хто в полі і при чині,
Так не личить в Україні
Нашу землю ображати,
За мачуху її мати.
Схаменіться, ще є час,
Річ сьогодні не про вас,
Про ненароджених іще на світ.
Що їм мовимо в обід,
Якщо скажуть дати звіт?
Отож думайте, панове,
Вирішальне Ваше слово!

Аркадій МУЗИЧУК.

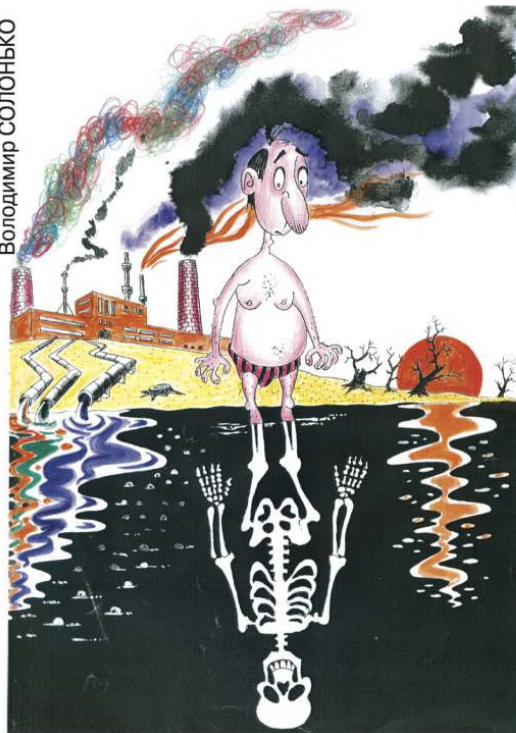
Два малюнки на задану тему

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Бачу, хороший препарат у вас проти жуків! Як називається і де брали?
— Та це вода з колодязя! Вона отакою вже стала від хімії та добрив...

Володимир СОЛОНЬКО

Інтернет-агенція «ПЕРЦЯ»:

повідомляє,
аналізує
і коментує

Як у «НАФТОГАЗІ» ділили шкуру неббитого ведмеда

У цьому випадку у ролі неббитого ведмеда опинився «Газпром» Росії. А сталося так, що Стокгольмський арбітраж визнав винним у нечесних стосунках із «Нафтогазом» російський «Газпром» і постановив, що останній має сплатити нашому газовому магнату, що має державний, а не комерційний статус, солідну суму, яка обчислюється десятками мільйонів доларів. Але не дочекавшись цієї суми від північного сусіда, у «Нафтогазі» вирішили по-солідному відсвяткувати перемогу. За основу взяли мудре народне прислів'я, що своя сорочка ближче до тіла. І не довго думаючи, керівництво цієї державної структури оцінює цей судовий виграш як особисту перемогу і, не моргнувши оком, випишує собі премію у сумі 46,3 мільйона доларів. Підкреслюю, не дочекавшись надходження грошей від «Газпрому». Тобто поділили по суті наші з вами гроші.

Більше того, як з'ясувалося згодом, ведмеда російського не вбили, а лише смертельно поранили, і він не лише дихає, а ще й огризается. А нафтогазівці вже щедро поділили премію. Причому за відомою формулою відомого кіношного героя — Попандопуло. Пам'ятаєте, як він ділив награбоване: «Це — мені, це — знову мені, і це — мені»? Хоч ще рік тому заступник голови «Нафтогазу» Юрій Вітренко пообіцяв: якщо Україна виграє у Стокгольмському арбітражі — це відчують усі, тарифи на газ зменшаться на 40%. Але, як кажуть, не так склалося, як обіцялося. У той час, коли держава канючить кредит у розмірі мільярд доларів у МВФ, бо більшість людей ледь виживає на 3700 грн, спритні ділки державного підприємства, заплющивши очі, а точніше, позичивши очі у Сірка, випишують собі премію і беруть із державної кишені та ховають у свої 46 мільйонів доларів. І при цьому нахваляються, що тарифи для населення за газ підвищаться все-таки. Мовляв, цього вимагає все той же МВФ. Тому і напрошується запитання до уряду: доки українців матимуть за лохів і годуватимуть їх обіцянками?

А чого дивуватися? Бо чим відрізняються кури від наших державних керівників — кури гребуть від себе, а держчиновники тільки під себе. І навіть те, що належить народу.

На конвеєрі — українські бебі

Уряд в поті чола б'ється над вирішенням проблеми — збільшити народжуваність і, відповідно, скоротити старіння населення.

На підході — нова соціальна ініціатива. Зокрема, з 1 вересня 2018 року кожній породіллі просто у пологовому будинку даруватимуть пакет для немовляти, який уже отримав модну назву «бебі-бокс», або «муніципальна няня». Це буде одноразова адресна допомога від держави, яка міститиме найнеобхідніше на самому початку для догляду за дитиною — всього на 5 тисяч гривень.

Сподіваємося, що молодята на ініціативу уряду візьмуть на себе зустрічні підвищені зобов'язання і за кількістю українських бебі ми попереганяємо всіх не тільки в Європі, а й у світі.

На черзі — боротьба зі старінням. У кого є ділові пропозиції, надсилайте на адресу уряду. Словом, виконаємо заклик нашого державного гімну і покажемо, що ми браття козацького роду.

Чергував по агенції Панько **БЛОГЕР**.

Відпочинок із «ПЕРЦЕМ»: «ГЕЙ, ГУЛЯЮ Я!..»

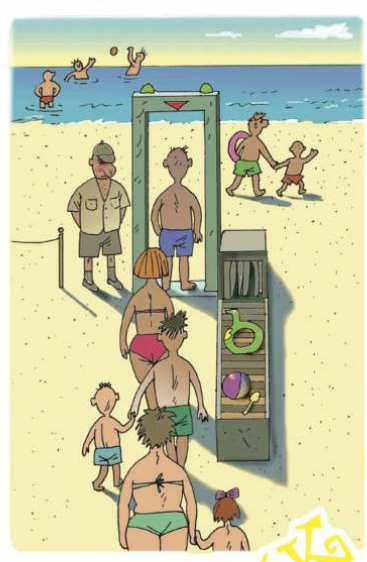
Літо

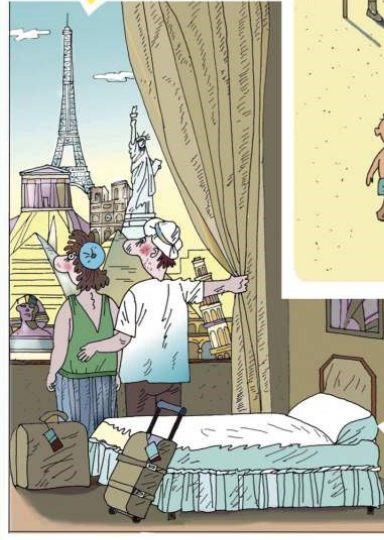
Сонце

Море

Пляж

Малюнки
Сергія СЕМЕНДЯЄВА

...Уже не перше десятиліття з мовчазної згоди «єдиного джерела влади» народні слуги усіяло паразитують на суспільному організмі, нахабно і безкарно при цьому багачуючись. З метою ж повного знеосіблення людини останньої пори розпочався спрямований наступ на культурно-етичні цінності й духовне надбання нації, продукуючи моральну деградацію українців і торуючи, як на автора, шлях до чергової Великої Руїни.

Під згубним впливом «фільдеперсових демократій» та бездумного його мавпування владною верхівкою ми справді стали більш незалежні, але ж від честі, гідності, здорового глузду і, я б наголосив, від пригнаної слов'янською богородицею.

На догоду забурбівцям створюються найсприятливіші для всіх, кому не лінь, умови щодо засмічення мізків співгромадян англосакським непотребом, лукаво пояснюючи це прагненням якнайшвидше стати на європейській рейки. Хоча, як відомо, англійська мова — це зовсім не Євросоюз, та й саме Сполучене Королівство усіяло відможеюється від надто вже невороткої, наче корова на лядо, Старої Європи.

Словна розквітла 95-квартирна вульгарщина та глузування з усього українського. Розперезали інші телевізійні пересмішники подібного штибу. Завдяки усіляким фестивалям, квестам, шоу та флешмобам країна перетворюється на суцільний бенкет під час чуми. Настирною пропагандою огидних заокеанських хеллоуїнів від-

вертають, і найчастіше молоді, від споконвічно нашого світоспоглядання.

Нарешті, як кажуть, дійшли до ручки, ввімкнувши зелене світло зальотним і домашнім представникам ЛГБТ-спільноти (лесбіянки, геї, бісексуали, трансгендери). І це стало своєрідною владною фішкою перед всуціль просунутими імпортерами західної розгнущданості. Як продовження абсурду, керівники країни пішли далі і нині вдалися до відвертої демонстрації так званих «парадів рівності», цілковито, як на мене, ототожнюючи себе з учасниками процесії.

Так, у червні при повному схваленні владними держимордами сексменшинський контингент влаштував у Києві й інших містах країни свої марші-паради. А задля

більшого куражу і створення належної картини цей парад від нас з вами охоронявся численними підрозділами правоохоронців. Щоб не дай боже в їх бік нікого косо не глянув та пір'я не впало з їх страусового вбрання.

Бо ж вирядилися ці прибульці неначе ярмаркові блазні чи циркові арлекіни. Мабуть, ця публіка в Україні вже такою тяжкою неволею загнана, що неодмінно треба виставити свою сутність усього білому світові, та все ж насамперед українцям. Добре, що окремі небаїдухі співгромадяни та організації змогли хоч якось висловити незгоду з показовим приниженням людської моралі, традиційних духовних і культурних цінностей співвітчизників. Залишається лиш сподіватися та чекати на адекватний захист втоптаних у багнюку прав і свобод основної частини суспільства.

При цьому в ЗМІ (за цілої ватаги журналістів) чомусь зовсім не простежувалося об'єктивного, критичного та усебічного висвітлення такої різкої події. Бо кожна притомна громада мала б адекватно реагувати на подібні виклики. Коли ж не треба, газетні та ефірні дотепники вже аж занадто дошкулують в репортажах і стрічках надокучливих новин різними смаженими фактами, зароб-

ляючи в такий спосіб дивіденди на життєві негаразди і чийось горі... Ніхто навіть «не гавкне, не лайне». Мовби заціпило. Бо, певно, не було «соізовлення велічайшого соізовітелія». Тож нам опісля всього ще діджати́ся за пильного ока силовиків відповідних парадів балзаківських куртизанок, затятих бабів, алкоголіків, безхатченків, різношерстих ігрованих, нудистів та наркоманів (за бажання перелік можна продовжити). Отоді вже точно ми вітнесмося в Європу, можливо, й глибше і навіть без мила. Хоча, правду кажучи, за рівнем цін і тарифів ми цю «беззубу стару» вже й так майже обігнали, без врахування навіть гей-парадів. Видно, не задарма влада разом із заморськими порадами аж зі шкіри пнеться, створюючи благодатне підґрунтя для прогресування вірусу злиденності і аморальності. Певно, забагато українців живе в цьому Богом даному краї.

Завсідики печерського Олімпу, на людях аж надто проукраїнські, мабуть, за-

були, а скоріш за все, і не знали (ім за шулерсько-офшорними оборудками такий дріб'язок, вочевидь, не до снаги), що всю цю сексменшинську пошесть завіз з давно вже розбещеного Старого Шко, оксверняючи терени «єдиної і недеїмої», біснующий мужоложець — «скажений Петро».

Та річ, за великим рахунком, навіть не в чинній, вкрай збанкрутілій владі.

Було б дуже смішно, якби не було так сумно. Один з радіоканалів час від часу переповідає слухачам замальовку з життя «хлоп'ят-демократів», коли якийсь престарілий сенйор заповів по смерті всі свої статки не дружині, а улюбленому псові. Дама ж виявилася більш меткою і після похорон офіційно одружилася з собакою, заволодівши таким чином доволі великим

спадком. Добре, що хоч не посвятили нас в пікантні подробиці подружніх стосунків цієї, з дозволу сказати, «пари».

Та й не секрет, що вже сьогодні «прогресивними» західними попами освячуються

гей-стосунки. А завтра, певно, ці ряджені церковники почнуть укладати «небесні шлюби» іменем свого удільного, майже кишенькового бога з осиротілими мешканцями тамтешніх звірців. Бо в тій фауні, вільній від загальнолюдських устоїв, незабаром справді змішаються та породяться і люди, і звірята: леді з доберманами, а джентльмени з шимпанзе.

Погодьтеся, однак, що всіх нас Творець посилає в цей незбагненний дивний світ з чималими моральними, фізичними чи іншими вадами.

...Та коли замість усебічного вдосконалення і духовного зростання (для того, зрештою, в цей світ і приходимо) демонстративно виказувати на всіх усядах власну психічну неміч, то звідси людству прямісінька дорога на космічне сміттєзвалище. Бо за такої стрімкої моральної деградації, якщо нам самим з часом і не прийдеться виродитися в одностатевих стосунках, як пустоцвітам, то черговий вселенський Потоп просто-таки неминучий. Терпіння Всесвіту не безмежне.

Тож не гаймо часу... Позаяк ця категорія вічності як ніколи потребує від нас з вами невідкладно і докорінно змінитися, назавжди розпрощавшись із атавістичним споживацьким інстинктом. Аби, як писав безсмертний Тарас: «...Люде, люде! За шмат гнилої ковбаси... У вас хоч матір попроси, То оддасте...».

с. Водяне
Запорізької області.

Василь БІЛИЦЬКИЙ.

ЯБЛУКО

Зевс, хильнувши достобіа
Спирту-самокату,
Наказав нести Парісу
Яблуко розбрату.

Має він його вручити
Чарівній богині —
Одній із трьох: Афродіті,
Гері чи Афіні.

І Паріс недовго кмітив —
Голова бідова:
— Ти — найкраща,
Афродіто!

На, й бувай здорова!

Інші ж дві йому
помстились —
Не було спокою:
І війноньку розпалили,
Й спопелили Трою,

І людей побили всіє
Душогубки люті.

***
Бісяться боги, жирують,
А страждають люди...

ПРО НАШОЇННИКІВ І ЛАНЦЮГ

Безпритульний пес забіг
У село Байраки —
Поживитись, далебі,
Думав неборака.

Пес-гавкунчик гарний був —
Білий і пухнастий,
Язичок — через губу,
Сам, як лев, гривастий.

Собайло той на цепку
Не сидів ні разу —
То лежав у холодику,
То по місту лазив,

Зрідка на котів брехав —
Лунко й галасаво,
Сторожа́м допомагав —
Мав за це поживу.

Раптом чує від шура:
— У селі собаки,
Як в раю живуть, пора
І тобі, друже,

Раювати — ковбаси,
Шинки попоїсти.
Хай тобі позаздрять пси,
Що лишаться в місті...

У селі поміж тинів
Псину газда вглядів,
Ковбасою поманив,
По хребту погладив.

Собайлюка сам незчуєсь,
Як йому наділи
І нашійник, і ланцюг —
Намертво, уміло.

А тепер щоночі він,
Галайда-прибудаа,
Про свободу, сучий син,
Згадує, скандує.

***

Ти про волю не забудь,
Друже мій, будь ласка,
В час, коли тобі сюють
Грошенят, ковбаску...

ОСЛЯЧЕ ТРІО

Осел, почувши, що кує зозуля,
Й витьохує у гаю соловей,
Задр хвоста, мов пістоleta дуло,
«І-а-а!» безумне вичавив з груди.

А потім гусакові похвалявся:
— Чудове тріо
ми створить змогли!
Як заспівали —
качур прислухався,
Зачарувались
вівці і воли,

Корови ремігати
перестали,
І півень заздрив —
ледь не очманів!...

***

Цю байку написав я, бо чимало
Є і на сцені сірих хвастунів.

Пилип ЮРИК.

м. Запоріжжя.

Рецептурний відділ

Народна медицина

В клубі лектор виступає
на медичну тему.
«Чеше» вправно, без «бумажки» —
виробив систему.

Розкажує всім відоме, —
що з ліками скрута,
Нікотин — то перший ворог,
горілка — отрута,

Запроваджувати треба, —
що цілком природно, —
Як державну медицину,
так протонародну:

Коли де-небудь на тілі
помітили «вавку»,
Не біжіть за стрептоцидом,
прикладайте травку.

А якщо, — з ким не буває, —
голова, мов діжа, —
Допоможе капустина
зелененька свіжа.

Не біда, як душу зводить
справедливим гнівом, —
Лікувати можна й душу
теж успішно — співом.

Тут з кутка піднявся Яша:
— Очінь інтересно!
З пивом кльово, а з водочкой —
вааще чудесно!

Степан ШКАПІЙ.

м. Хмельницький.

— Запам'ятай: підеш на президентські вибори, а назад не вернешся.

— Я ВАС усіх
знищу!
Порішу!!!

— Підозрюваний
вимагає ліквідації
поліції і відновлення
міліції, який він обі-
цяє здатися!

ерганське
антикорупційне
Юро

Такі реалії

В нас інших мешканців нема,
крім тих, що ледве кінці зводять,
і тих, котрі біля керма
інтриги з першими заводять.

Ну що таке для них Майдан?
І скільки скрізь було Майданів?
Усе одно — керує клан
і череда привладних фанів.

Хіба в них наміри благи?
Для кермових — на краще зміни.
Зате від владних батогів
мігрують люди з України.

Реформи йдуть в зворотний бік,
і в цьому «успіхи» усенькі.
У батраків — короткий вік.
Майдан керманічам — «до Феньки».

Леонід КУЦІЙ.

м. Вінниця.

Калейдоскоп

НОВИН

У тісному колі, сам з собою, Петро
Гнатович відзначив 30-річчя отримання
першого хабара.

Група скоробагатків внесла
пропозицію до адміністрації Пре-
зидента про встановлення Дня ко-
рупціонера 30 лютого кожного
року.

З Днем народження!

Ми ведемо наш репортаж прямо із парламентського законо-
творчого пологового відділення. Сьогодні, після багатомісяч-
них потуг, сурогатна коаліція нарешті народила сина, якому
дали ім'я Суд, а прізвище — Антикорупційний. Подія зна-
кова, особливо для антикорупційної сім'ї, яка стала вже ба-
гатодітною, а відповідно — чекає моральної і матеріальної
допомоги, у першу чергу — поліпшення житлових умов. А
ми поки що маємо можливість поміркувати над май-
бутньою долею чергового члена родини.

Хоч кажуть зблизька і здаля:
Здоровим і чесним народилося маля.

І, чесне слово, —
З хабарництвом боротися готове.
Тож якщо вірити закону,
То перспективи непогані у малого.
Та важливо, щоб сім нянь
Не з'явилося у нього.
Бо як кожен схоче взяти під опіку,
Зроблять з суду, як з братів
його й сестричок,

Чергову каліку.
Ось як зі старшого НАБУ,
Який постійно під табу.
А чи з середнього, якого звали САПом,
Який стає щоразу відбуйлом-цапом.
З братів молодших і сестер
Теж варять воду дотепер.
Тож побажаємо маляті
Чарівне коло розірвати
І кожному хабарнику-хапузі
Вліпити по заслугі.
Незважаючи на статуси й чини,
По закону над всіма чесни.
І не один, а із братами в парі,
Візьміть за основу сингапурський сценарій.
Аркадій МУЗИЧУК.

Михайло ШЛАФЕР

Тетяна ЗЕЛЕНЧЕНКО

Створено перше в
Україні корпоративне
ООО (офшорне об'єд-
нання олігархів).

Корупційна компа-
нія «Чисті руки» змінила
назву на «Швидкі ноги».

Група ромів запатентувала бренд «По-
золотіть ручку», який намагалася прива-
тизувати група корупціонерів.

Товариство «По лобі» на-
лагодило виробництво граб-
лів із зубцями на двох кінцях.

Двадцять років чекаю
прожиткового максимуму,
а мені весь час говорять

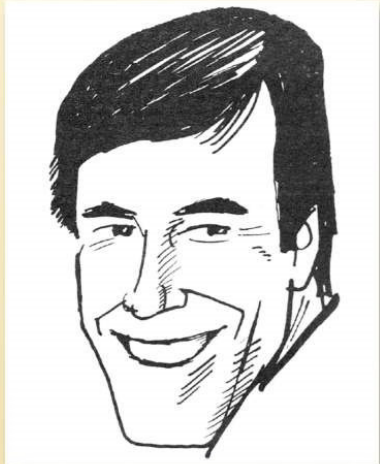
про прожитковий мі-
німум від якого скоро
ноги протягну.

Думкував
Михайло ДУМКА.

Вітаємо ювіляра!

Письменника-гумориста,
лауреата премії імені Остапа ВИШНІ,
активного розбудовника ІІ-ї,
а нині невтомого фундатора ІІІ-ї
«Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ»,
нашого активного
Сміхового префекта на Харківщині
Володимира Суботу
з його неповторною датою —
60 ± 2 роки
від дня народження!

Автопристрасті ШТРАФ

Я не міг дочекатися ранку.

Першим прибіг на роботу. Відкрив шафу, дістав спецівку. Душа раділа і співала. Подумки уявляв обличчя друзів. Від моєї звістки всі, напевно, повідкривають роти і, мабуть, хвилин десять стоятимуть, мов укопані.

Зайшов Петринюк. Як годиться, привіталися. Але я не поспішав. Хотілося, щоб зібралася вся бригада.

Нарешті прибігли Федорович із Чижиком. Через хвилину вскочив електрозварник Микола. Потім придибали Парасюк з рудим Жоржем. Вони сусіди і завжди на роботу ходять разом.

— А мені штраф впаляли! — голосно перебив я Миколу.

Від мого крику стрепенувся навіть тугий на вухо Федорович.

Всі здивовано презирнулися.

— Мабуть, забув, де переходять вулицю? — засміявся Петринюк.

— Чи в бійку вліз? — висловив версію Микола.

— Не вгадали. За перевищення швидкості...

І справді, у кожного на обличчі прочитав те, що сподівався прочитати: розгубленість і здивування. Від несподіванки Парасюк впустив чоботи. Від їх гуркоту всі оговталися.

— Не може бути! Ану покажи...

Довелося показати квитанцію. Вона переходила з рук в руки, ніби футбольний кубок.

— Справді, — зрештою повірив Федорович, який найбільше глузував з мене, оскільки мав «Мерседес» на бляхах.

— Неймовірно, але факт, — згодився рудий Жорж, котрий спочатку мав мотоцикл, а тепер — «Хюндая».

— Якби не тримав у руках квитанцію, не повірив би, — сказав своє вагоме слово і власник «Ланоса» Чижик.

Акції моєї старенької «Славути» різко підскочили вгору.

Володимир СУБОТА.

— Я сходжу в маркет, куплю пляшечку, а ти, Кузьмовичу, збігай до аптеки, купи закусь.

Бізнес під шумок

— Беріть сіль і мило в мене! Не баріться, люди! Хто не зробить цього нині, Горе тому буде. Все купуйте, що потрібно Для життя людини. Щоб зазнати не довелося Лихої години, — Так припрошувала щиро Селян продавщиця — Невисока пишногруда Хитра, мов лисиця. А тим часом до крамниці По сільській дорозі

Поспішав дідусь Мефодій З мішками на возі. А слідом за цим дідусем Людей — не злічити: — Не дай, Боже, боїв грізних. Як будемо жити?.. За півдня в сільській крамниці Нічого не стало. Все забрали молодіці — Сіль, свічки і сало... Розгребли усе до крихти І не здогадались, Що товари в цій крамниці Давно залежались.

***

На агресії Росії Краля спекульнула. І при цьому вертихвістка Й оком не моргнула. Ще й хвалилася знайомим Про цю оборудку: «Під шумок потрібно вміти Запускати чутку».

Микола ЮРЧИШИН.

НАРОДНІ СМІШКИ

ПОЇЗДКА НА ТАКСИ

— Скільки коштує доїхати до станції?
Таксист:
— Біля 40 гривень.
— А багаж?
— Він нічого не вартує.
— Добре! Бери сумки, а я сам дійду!

ОБ'ЯВА В ГАЗЕТУ

Пан Андресюк дав об'яву про свою канарейку, що вилетіла у вікно.

Дзвінок у двері. Стоїть хлопчик із кішкою під пахвою.

— Але, маленький друже, я давав об'яву про пташку, а не про кішку!

— А пташка тут! — відповів хлопчик, тицьнувши пальцем на живіт кішки.

БОЮСЬ ЗА ГРОШІ

Два пани стояли і розмовляли.

— Я так боюсь за свої гроші, що тримаю їх під подушкою.

— Я так не можу, тому що я не витримую лежати так високо головою.

В КУПЕ

Дві дами в купе сперечаються: вікно має бути відкрите чи закрите.

— Якщо вікно відкрите, я отримаю запалення легень і помру, — каже одна.

— Якщо вікно закрите, то я задихнусь, — каже інша.

Попутник:

— Відкрийте вікно спочатку на хвилинку, а потім закрийте, так я позбудусь вас обох.

ПОХОРОНИ БЛОХИ

Двоє чоловіків переночували в одному готелі. Наступного ранку один питає:

— Ти спав добре сьогодні вночі?

— Ні.

— Чому ні?

— У мене була мертва блоха у ліжку.

— Ну то й що, це ж не заважало.

— Воно то так, але прийшли тисячі інших на похорон!

ПРАВИЛА ЕТИКЕТУ

Сім'я сіла за стіл разом зі своїми гостями.

— Ірино, — звернулася хазяйка до обслуги, — чому ти не поклати ніж і виделку Вадиму Дмитровичу?

— Навіщо? Ви ж сказали, що він їсть, як кінь!

ГРАНДІОЗНІ ПЛАНИ

Вчителька хотіла дізнатись про плани Василя на майбутнє і запитала:

— Що ти робитимеш, коли станеш такою великою, як я?

— Худнути!

АДАМ І ЄВА

— Адаме, ти мене любиш?

— Звичайно, кого ж іще?

НЕІНФОРМОВАНІСТЬ

Шеф:

— Ти думаєш, я ідіот, так?

— Я не знаю, я новенький тут!

Надіслав Юрій ЙОЛКІН.

м. Полтава.

Як поїдеш у В'єтнамі
Чи у Амстердамі,
То хвалися не батьками —
Своїми ділами,
Трясця його мами!

Не до судді
Й не до попа —
Аврал!
«Аврора» потопя.

Лімерики-химерики

На лоні трав,
Яку хто грав,
Лилась мелодія:
Злодій у злодія
Мотуза вкрав.

Про те ми
печемось дарма,
Коли, кому і як чинити?
Хай там чи літо, чи зима:
Таких дверей ніде нема,
Яких не можна
відчинити.

Дмитро ШУПТА.

м. Одеса.

Уникай підступної змови,
Якщо по життю прямуюєш.
Ти ж не родич корови,
Не слухай чужі розмови —
Мало приємного
про себе почуєш.

***

Не стрічайся
з лихою годиною.
Щоб зрівнятися
з віком круків,
Треба бути завжди людиною:
Пишайся своєю родиною
Та успіхами дітей і внуків.

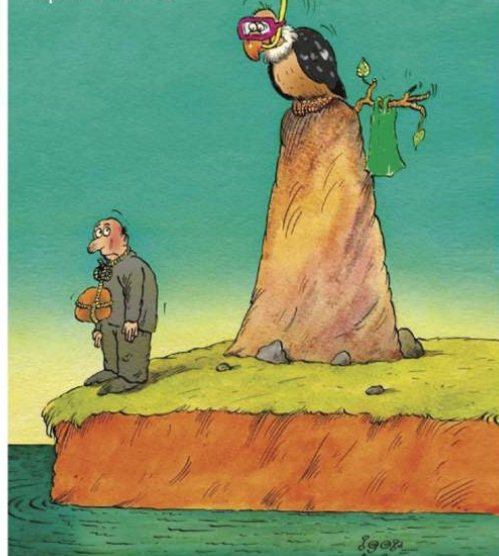
Володимир МОМОТ

Володимир СОЛОНЬКО

Ігор ВАРЧЕНКО

— Дядьку Пацюк, що ви робите?
— Вчу вареники літати.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Графічний триптих Володимира СОЛОНЬКА.

Мініатюрні думки

Дивна у нас країна: прокурори — діамантові, судді — золоті, полісмени — бурштинові, а гроші позичаємо чомусь винятково паперові, американські!

***

Таке природне явище світового океану, як припливи та відпливи, в Україні сполучили в одне слово — відкат...

***

Різниця між електоратом і народом дуже проста: електорат обманюють на виборах раз на п'ять років, а народ — щодня.

Думки занотував
Володимир СОЛОНЬКО.

Є такий собі в Одесі інтернетівський магазин під назвою «Агро-Маркет». Ви його легко можете знайти в мережі. У цьому торговельному закладі вам можуть запропонувати бонуси і золоту картку — ЛЮКС — для здешевлення товарів. Зовсім дешевих. Астільки дешевих, що, замовивши, ви переконаєтеся: вони найдешевші в світі, а не тільки в «Агро-Маркеті».

Я мав наївність купитися на цю дешевизну. Більше того, ще й картку ЛЮКС придбав за 330 гривень. Чому б не купити, коли тобі таке пропонують, чого ти не в кожному кольоровому сні побачиш.

Наприклад: тюльпани блакитні (через любов до рідного національного кольору я купив аж півтора десятка ще й три тюльпани для повного щастя своїй коханій від третього кума). А задля патріотичного задоволення додав до тих блакитнококих тюльпанів ще й кілька золотистих лілій, амарилісів і фрезій.

А як перейшов до агро-маркетівської екзотики, то забув, що в мене й дружини пенсія вдвічі менша від мого замовлення. Не біда: позику грошей у сусідів, і хай заздять, поки не лопнуть від цієї моральної хвороби, побачивши в моєму «ботанічному» саду: блакитного кольору троянду, як оті тюльпани під назвою «Вселенная», по-нашому «Всесвіт» — саджанець класу АА+. Потім до голландських іксій та аквілегій додав у кошик ще голландських ірисів, хоча тітка Мотря, побачивши, якого бур'яну я купив в «Агро-Маркеті», накопала мені безкоштовно тих ірисів, бо каже: в мене на горі вони як дівочий виноград. Посієш, тоді їх не вирвеш і зубами не вгризеш.

На цьому мої поповнення міні-ботанічного саду не закінчилися. Я пішов очима по нелюдській красі реклами «Агро-Маркету». На чому тільки моє око не зупинилося і не двоїлося (в мене, до речі, тільки одне око, бо другим наколовся в Одесі на білу акацію — блакитної не бачив), а екзотичні квіти мені здавалися по парі. Ось ранункулюс «Рінк-98» крупний, розмір 5/6. Взяв одразу п'ять штук. Потім до кошика із «Агро-Маркету» додав ще ранункулюс під кодовою назвою «RED-988». Також п'ять штук. А тоді перейшов на «Ріон» (по-нашому піонії). З них вибрав трав'янисті — «WHITE» і «Viktorie de

La Marne», а від тюльпана «Blue Aimable» взагалі голова пішла обертом.

Після цього перекинувся, точніше — накинута на блакитні й рожеві фрезії, кали, аквілегії (чого тільки самі назви коштували мені!), фімбріату білу, фімбріату рожеву, фімбріату махрову, фімбріату, вона ж бегонія, «Пікоті».

«Гінго Білоба» дволопатеве. А тоді взявся за ківі. Особливо мені сподобалися міні-ківі. Плід маленький, але для врожаю одного мішка замало. Бери лантух. Набрив «Ріму» морозостійку. Якраз для того, а не одеського полуденного городу.

Потім перейшов на хурму. Кажуть (принаймні у народі), дуже небезпечна річ — фрукти, як антибіотики! Діє на хворобу віку — рак, мов блискавка на сухе сіно. І той рак після тієї хурми шукає в організмі найближчий отвір, куди з нього вилітну, бо він, виявляється, не за адресою всунувся не в той організм, як я не в ту крамницю чи не в той магазин, що в Інтернеті називається «Агро-Маркет». На Віргінській хурмі я не зупинився.

Ще взяв (чисто з патріотичних міркувань) «Гору Говерлу», на яку навіть Віктор Андрійович пішки зійшов. Але у мене Говерла не зійшла і не піднялася вгору навіть за півроку. Жодного листочка не випустила. Як і всі інші екзотичні рослини. Видно, Поділля — не Прикарпаття...

P. S. Може, в «Агро-Маркеті» подумують, що цей фейлетон — жарт садового-любителя, то вони можуть переглянути його замовлення за номерами: 272573, 260264, 259820, 255290, 252934.

Шкода, що керівництво закупило саджанці хурми, ківі, а також інші екзотичні трави і дерева, але придбало олівці, написи від яких вивірюються швидше, ніж «Нова пошта» привозить товар до замовника. Чи так задумано?..

І доведи після цього, що товар придбаний саме в «Агро-Маркеті». Де ярлик і де те чорне по білому? Дзуськи!

Закінчив я своє замовлення із саджанців хурми «Корольком». Кожний той «корольок», як і «Гора Говерла», обійшовся мені у двісті гривень без однієї гривні. Не зійшла жодна, як і жоден блакитний тюльпан «Blue Aimable».

Після цього мені захотілося матюкатися латинкою «Blue Aimable вашу маму». Куди ж поділися мої грошки і чому замість «Blue Aimable» повиростали на моєму городі і в моєму саду пирій повзучий (Elymus repens), снідь звичайна, куряче просо, тонконіг, мітлиця і дурман унікальний?! Останній за асоціацію одразу мені чомусь перекладався латинкою «AGRO-MARKET». Збожеволіти можна.

Хотів усі ті корінці, що залишилися на моєму городі у вигляді патишків з вимитими першим дощем і першою россою ярликами, надіслати тому «Агро-Маркету», в Одесу. Та як ти їх надішлеш, коли на білих ярличках, що вони поприліплювали до ніг саджанців, написи ніби корова, а не роса, за день язиком злизала. Спробуй доведи, що цей хворост із ківі й хурми, що стирчить у моєму саду, куплений в «Агро-Маркеті». Ти ж той ярличок, вибілений першим-ліпшим дощем, ні на аналіз не здаєш, ні жодним іншим методом не доведеш, бо всі написи зроблені наче невидимим чорнилом. Нема, щоб як в інших фірмах — ярлика вже нема, а напис товару залишився. Простіше і доступніше кажучи: саджанець згнив, а напис залишився за білому язичку чи то з пластмаси, чи з іншої хімікалії, яка нині прикрашає планету навіть на дні океану і не змивається. А Чорне море, біля якого Одеса, а в ній екзотичний «Агро-Маркет», настільки могутне за своїм складом води, що всі написи з «Агро-Маркету» після першої хвилі змиваються і тонуть десь в районі Аркадії чи Лонжерона.

Олег ЧОРНОГУЗ,
садовод-любитель.

Вітаємо ювіляра!

Миколі
КАПУСТІ **80**

СЛАВА ТРУДУ!

У Миколи Миколайовича, вісімдесятирічний ювілей якого гримнув 31 липня, геніальне прізвище.

КАПУСТА. Без цього найголовнішого для всіх овочу наше життя було б пісним і невситимим.

КАПУСТА. Без цього прізвища наше життя теж було б і пісним, і невситимим у плані найповнішого насичення наших інтелектів розлогою і різноманітною творчістю визначного майстра станкової та книжкової художньої графіки і водночас політичної сатири та гумору Миколи Капусти.

Його багатограний талант став розкриватися понад шістьдесят літ тому, коли 19-річний донецчанин Микола закінчив Луганське художнє училище і, найповнішою мірою, на відміну од численних лінькуватих ровесників, використовуючи дані йому природою мозкові, сказати б, «біцепси», почав суперактивно співпрацювати у видавництвах, газетах і журналах, у тім числі в «Перці» давньому і «Перці» сьогочасному.

Він не втомлюється ніколи. На його бойовому рахунку сотні виставок, у тім числі чимало міжнародних і чимало персональних, купа оформлених ним книжок, його твори експонуються у багатьох музеях світу, він видав чотири збірки карикатур...

Раніше було в пошані гасло «Слава труду!». От і я кажу: «Слава труду!» — «Слава труду Миколи Капусти!».

Володимир ЧЕПІГА.

СПІВАНОЧКИ

***

Багатієм раз у раз
В апогеї гідності
Злидарями, які в нас
За ризикою бідності.

***

Уряд став такий бездієний,
Як розквітнув плуралізм.
Він створив лише надійний
Розкрадання механізм.

***

Має чесна наша влада
Традицію славну:
Надавати усім бандам
Підтримку державну.

***

Впроваджують депутати
В податках новації:
Безхатченки заповняти
Почнуть декларації.

***

Про бідуючих говорить
Уряд безліч вже років.
Тільки блага щедро творить
Для одних керівників.

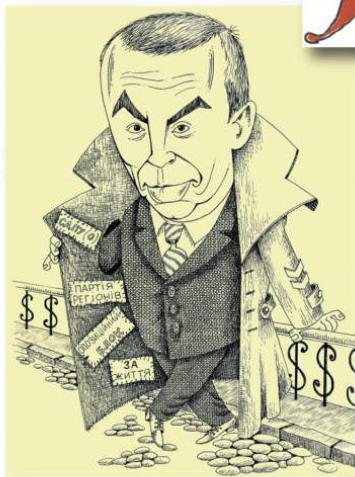
***

Роздягнусь, то помрете...
Фантазіям кришка:
На мені лишилось те,
Що й на ощадкнижках.

Володимир ПЛЮВАКО.

с. Коломацьке Полтавського району
Полтавської області.

На політичні панелі
Вийшов із кучмо-
медведчуківської шинелі,
З тих пір у політичних клоунадах
У перших ролях він щораз,
І в різних політичних радах
Теж засвітився, і не раз.

Великий майстер словоблуддя
На електоральнім полі, далебі,
І так вживається у ролі,
Що навіть вірить сам собі.

До кого завтра він пристане,
Хвалу співатиме кому,
Ми передбачувати не станем,
Залишим вибір цей йому.

Як кажуть, справи його «лічні»,
Та й в принципі і все одно,
Бо перебіжки політичні —
Спорт його улюблений давно.

ЗНАЙ НАШИ!

В серці індустрії розваг світу, на центральному стадіоні американського Лас-Вегаса, проходить чемпіонат світу з розбивання руками і ногами цегли та збудованих з неї будівельних конструкцій. Пройшли світові відбори та вийшли у фінал п'ятеро кращих: американець, китаєць, японець, росіянин та українець.

Першим перед публікою виходить американець Джон Джонсон. Він легко розбиває ударом долоні міцну цеглину. Стадіон шаленіє від захоплення.

— «Морські котики!» — гордо вигукує американець, кланяється публіці і йде.

За ним виходить китаєць Сунь Влунь. Він розбиває цеглину об голову. Стадіон верещить.

— «Кунг-фу!» — китаєць скромно кланяється і йде.

Після китайця виходить японець Такайото Ломихата. Він з розбігу б'є ногою в міцну цегляну конструкцію і виби-

ває три цеглини. Стадіон реве до хрипоті.

— «Карате-до!» — японець кланяється публіці і йде.

За японцем виходить росіянин Іван Іванов. Він розриває на грудях матроску і щосили б'є правицею в стіну. В неймовірній тиші глядачі почули хруст кісток правої руки Іванова. А ось стіна встояла. Та мужній росіянин не видає своїх неймовірних страждань, а щосили б'є з лівої у вухо японця.

— «Московская десантура!» — вигукує Іванов. — Привет, пацани, із Вегаса!

Стадіон обурено свистить. Іванова заарештовує поліція.

За росіянином до стіни підходить українець. Він вказівним пальцем правої штовхає стіну і та розсипається на цеглини, як картковий будинок. Стадіон в екстазі.

Українець скромно кланяється, судді ведуть його до п'єдесталу пошани.

— Чемпіоном став Антон Яценко, Україна! — урочисто оголошує диктор.

Чемпіон тисне руку японцеві та китайцеві і сходить на найвищу сходинку п'єдесталу. Під український державний гімн гордо піднімається прапор України, весь стадіон, віддаючи шану беззаперечному чемпіону, співає «Ще не вмерла України...». В автозаку Іванов люто гризе кайданки на руках.

Після церемонії нагородження чемпіона оточують журналісти, бо хочуть дізнатися про секрет такого неймовірного успіху, але на всі запитання у нього відповідь одна:

Веселим олівцем малювали
Володимир СОЛОНЬКО і Тетяна ЗЕЛЕНЧЕНКО,
а гострим слівцем віршував Аркадій МУЗИЧУК.

— Нуу комент!

Журналісти пропонують за ін-

терв'ю десятки, потім сотні тисяч доларів, але чемпіон відмовляється. Випусковий редактор «Нью-Йорк таймс» у відчай вигукує:

— Ван мільонс доларз!

Чемпіон зупиняється, мить міркує і таки погоджується на інтерв'ю.

— Хто ви, містере? — запитує щасливий журналіст найвпливовішої газети світу. — Яка методика ваших тренувань, що дозволяє вам доторком пальця в друзки розвалювати стіну?

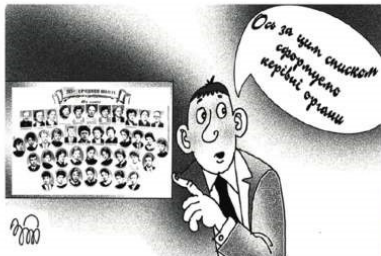
— Я — Антон Яценко, — відповідає чемпіон, — народний депутат України. А методика тренувань дуже проста. У Верховній Раді України мені дозволяється часто працювати за себе і за тих хлопців. За тих кілька секунд, поки йде голосування, я встигаю натиснути не менше шести кнопок. Ось так і натренував вказівний палець, бо голосувати доводиться дуже часто.

— І все настільки геніально просто? — відкриває від подиву рота журналіст.

— Містере кореспондент, — посміхається Яценко, — та після тренувань у Верховній Раді я пальцем не те що таку нещасну стіну, як сьогодні, — я піраміду Хеопса розвалю!

Ярослав **БОРСУК**.

м. Підгайці
Тернопільської області.

Сторінку для дітей веде Олексій КОХАН

ДЕ ЧИЯ ХАТИНКА

Равлик їжачка питає:
— Куди, сусіде, поспішаєш?
— Ти що, хіба не чуєш грому?
Дощ буде. Я біжу додому.

Моя хатинка — за горою.
— А я свою ношу з собою.
І равлик, почесавши ніс,
В свою хатиночку поліз.

ВІРНИЙ ДРУГ

Хмаринку огірки просили:
— Поли нас дощиком густим.
Забрала спека усі сили,
І ми не можемо рости.

А дощик виглянув з-за хмарки:
— Я всім рослинам — вірний друг:
Допомагаю, коли жарко.
І полив всі овочі навкруг.

Аркадій МУЗИЧУК.

НЕУВАЖНІ ЖАБЕНЯТА

Жабенята біля річки
Погубили черевички.

Одне — шапочку в садочку,
В лузі десь сорочку.

Мовить мама:
— От малюта!
Не згубить мене і тата!

КОМАРИКОВА МОРОКА

У малого комара
День морока забира,

Бо ж і має той комар
Чобітків аж двадцять пар.

Доки знайде, що взувати,
То вже всі лягають спати!

Василь ТИТЕЧКО.

КУПАЛЬСЬКА ВОДА

Накрапала на Купала
З неба янгольська роса.
Що упало — не пропало,
І вербичка підросла.

Ми вербичку біля річки
Наче гостю обняли
І веселку-семистрічку
Їй у коси заплели.

Опускався з неба бусол
Білим ангелом сюди.
Помолодшала бабуся
Від купальської води.

Петро ПЕРЕБИЙНІС.

ЩЕ НЕ ПОРА

— Ну, Сашко, ти й нечупара!
Стань-но у куток!
Почисть курточку негайно:
Ти повинен бути охайним —
Ходиш в дитсадок.

Брудні шия, личко, вуха —
Не знайти і слів...
— А навіщо мені митись?
Що, я думаю женитись? —
Хлопчик відповів.

Микола ЮРЧИШИН.

КІЗКА-РОЗУМНИЦЯ

— Що робити? — плаче Ніла. —
Кізка наша зошит з'їла!
Скажем Нілі по секрету:
Буде молоко в пакетах!

Володимир СЛЄПЦОВ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Павло СТОРОЖЕНКО

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис чергового смиренного ченця
Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2018-го

ГҮЧНА БАНАЛЬНІСТЬ

Не встигла вітчизняна громадськість вдосталь пого-
рювати з приводу вбивства опозиційного російського
журналіста Аркадія Бабченка, як той воскрес. Виявилося,
замах був правдоподібною імітацією СБУ. В рамках спец-
операції. З метою виявлення... І так далі. Не повторюва-
тиму відоме з роз'яснень спецслужби.

І тут означився чіткий розлам між ужитковою мораль-
ністю і технологіями, які застосовують спеціалісти таєм-
ного фронту.

Прихильники ужиткової моральності заволали: «Так не
можна! Ми дуже хвилювалися! А рідні? Ви подумали про
рідних? Тепер вам ніхто не віритиме!»

У зв'язку з таким інтенсивним проявом етичної чутли-
вості мимоволі спав на думку крилатий вислів класика
марксизмуленізму про корисних ідіотів. Все таки є в цих
класиків цінні спостереження і варто врядити на них
звертати увагу.

Лицарі українського плаща і рідного кинджала дещо
збентежилися, але наполягали на своєму (узгальнюю):
«А що тут такого? Зате нам вдалося викрити обширну
змову, запобігти багатьом політичним убивствам. А те,
що більше ніхто не віритиме, — це навіть зручно. Та й ра-
ніше не вірили...»

Ці рядки можна було б вважати запізнілим відгуком на
стару сенсацію, якби не стало «але». Як всі чомусь не по-
мічають:

Те, як діяла СБУ в епізоді з А. Бабченком, — баналь-
ність (або звичний прийом) у практиці зарубіжних спец-
служб, поліцейських відомств, а то й мафіозних кланів.
Маю на увазі імітацію вбивства проблемного героя.

Я не знавець сучасного кінематографу й, зокрема, де-
тективних серіалів, але пригадую: подібні повороти не
раз траплялися в кримінальних сюжетах.

А нашим СБУшникам — що, не можна? Мають бути
чистоплотнішими, моральнішими, етичнішими, ніж інші
таємні служби чи злочинні угруповання?

Не смішіть!

Безумовно, в таємній боротьбі зі злом є своя специ-
фіка. Вона не завжди плакатно естетична, як, приміром,
побивання Георгієм Побідоносцем змія. Цей сюжет з лег-
кої руки (і піднесених уявлень) малярівіконописців пере-
мандрував на ікони.

Втім, моральну дилему, яка виникла з філософічних
обставин боротьби добра і зла, вже давненько відобра-
зив німецький геній Й.В. Гьоте у фрагменті про битву ян-
голів з нечистою силою.

Бились чесно янголи за людство
Й поразок зазнавали

часто-густо.

Тому занепадало все на світі

Й торжествував нахабно

скрізь нечистий.

Отож, на плач і стогін небораків

Господь звернув увагу якось

І слово янголам сказав,

Яким навіки дозволяв:

«Не соромтесь відтепер ніколи

І поведьтесь, як чортяче кодро,

Поза все здобудьте перемогу!

І співайте потім: «Слава Богу!..»

Все вони з півслова зрозуміли

Й дивина: чортів ураз розбили.

В одному янголи зійшлись:

А це приємно: бути, як біс.

Вірш написаний 1827 року.

А звучить, як на мене, цілком сучасно.

Перчанські притчі

НА МІЙ ВІК ВИСТАЧИТЬ (З життя черв'яка)

Черв'як висунув голівку з яблука.
Надворі парило. «Мабуть, знову на
дош, — подумав черв'як. І міркував:
— Коли нема дощу — краще. Можна
більше з'їсти». Під яблуньку сіли
двоє. Він і Вона. Вона сказала:

— Як гарно!

Він відповів:

— А скільки тієї краси понищено.

Черв'як оглянувся навколо. Йому
подобалося усе: і яблуко, у якому він
сидів, і дірка. Є де сидіти, є що їсти.
Краса. А що ж понищено? Де?

Вона погодилася:

— Не без того. Людина живе,
значить, мусить щось нищити.

Він гаряче доводив:

— Мусить. Але мусить і відтворювати, відновлювати. Природа
не бездонна бочка.

Вона заспокоїла:

— На наш вік вистачить.

— На наш. А на вік нашого третього?

Черв'як здивовано оглянувся. Ніякого третього він не бачив. І
знову подумав: розумніша вона, видно, за нього. Чого це паніку-
вати? Ось для прикладу я. Маю яблуко. На мій вік його виста-
чить...

Раптом він з острахом втягнув голову в дірку. Рука того, що
сидів під яблунькою, простяглася вгору. Яблуко тільки хруснуло.

— Червиве, — сказав він.

Лезо ножа розсікло яблуко навпіл. І черв'як упав у розпечену
сонцем пілоку.

Євген ДУДАР.

— Наша Манька наслухалась Ляшка і теж подалася в політику!

Сатиричні мініатюри

Не палю, не п'ю, не хуліганю,
Вночі сплю,
а вдень — відпочиваю.

***

А наші вороги
відважні «молодці»!
Гуляли, гуляли і...
поснули в холодці.

І стали вони жити-поживати
І добро батьківське
проживати.

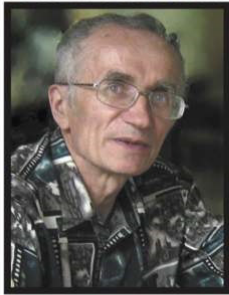
Анатолій ОБРИНЬБА.

с. Тури
Решетилівського району
Полтавської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ КОЛЕГИ— ПОБРАТИМА

8 червня 2018 року у віці 69 років після швидкоплинної хвороби перестало битися серце **Стрельбицького Михайла Петровича** — талановитого українського поета, члена НСПУ з 1979 року, людини високої культури і моралі.

Письменники Вінниччини знали його не лише як цікавого лірика і блискучого майстра гумористичного жанру, активного автора оновленого журналу «Перець. Весела республіка», а й як авторитетного науковця — кандидата філологічних наук, доцента, одного із найдосвідченіших критиків і літературознавців, лауреата кількох престижних літературних премій, натхненника і керівника двох об'єднань молодих літераторів, редактора їх колективних збірок.

Народився Михайло Стрельбицький 3 червня 1949 року в с. Майдан-Вербецький Летичівського району Хмельницької області в селянській сім'ї. Завдяки винятковій працьовитості закінчив філологічний факультет і

аспірантуру Одеського державного університету імені І. Мечникова. З 1991 року і до виходу на пенсію Михайло Стрельбицький викладав історію української культури у Вінницькому національному технічному університеті. Він — автор понад 20 поетичних збірок, літературної монографії «Проза монументального історизму. Доробок Олеся Гончара». Ним написано і опубліковано в пресі близько 450 літературних статей.

Михайло Петрович був доброзичливим і життєрадісним. Його авторитетна думка завжди в колективі брала до уваги. Ім'я Михайла Стрельбицького житиме в серцях усіх, хто його знав, а його літературний спадок сприятиме вдосконаленню молодого покоління українських митців художнього слова.

Письменники, журналісти і працівники культури Вінниччини сумують з приводу болісної втрати і висловлюють найщиріші співчуття рідним і близьким покійного.

ДЗЕРКАЛО НАД ВАГАМИ

— Чому в тебе над вагами дзеркало? — питає у м'ясника приятель.

— Ех, любий, не знаєш ти жінок, — поблажливо посміхається той. — Коли можна помилуватися собою, хіба хоч одна з них стане дивитися на стрілку вагів?

НЕПОДОБСТВО!

— Які нечесні люди! — обурювався Піппіно. — Хтось з гостей поцупив у нас дві ложки.

— Які? — поцікавився приятель.

— Та срібні. На них ще було вигравіровано «Отель Бертолучіо»!

БОН ДЖОРНО, СКЕЛЕТЕ!

У квартирі лікаря лунає дзвінок. Лікар відчиняє двері і бачить на порозі скелет.

— Отак завжди, — роздратовано бурмотить лікар, — зволікають до останнього моменту, перш ніж звернутися до лікаря...

СВІДЧЕННЯ

Суддя:

— Звинувачений стверджує, що він ваш родич.

— Свідок:

— Він просто ідіот!!!

— Суддя:

— Але цього свідчення недостатньо!..

ІТАЛІЙЦІ ЖАРТУЮТЬ

ВИПРАВЛЕННЯ

Похилого віку сеньйора розповідає знайомим:

— Коли я була зовсім маленькою, мене збила автомашина...

— Може, то був диліжанс? — уточнює одна з присутніх.

ЖОДНОЇ ПОМИЛКИ

— У тебе жодної помилки, — каже учителька, перевірюючи твір учня. — Скажи, Тото, тільки чесно, — твоєму татусеві хтось допомагав?

ЧИСТОТА І ПРАВДИВІСТЬ

— У нашій фірмі, — сказав керуючий новому співробітнику, — як ніде дбають про чистоту. Ви витерли черевики об килимок, перш ніж зайти?

— Звичайно, сеньйор, як же іще?

— Другою умовою роботи у нас є правдивість. Ніякого килимка там немає!

АЖ ТРОЄ

— Уявляєш, Джулія, сьогодні в метро аж троє молодиків підвелися і запропонували мені свої місця!

— І ти умістилася?

НА ВИГАХ

Молода дівчина пішла з нареченим на біга. Вона поставила на якогось коня, але прогнала.

— І слава богу, Роберто, — сказала вона, — коли б я виграла, то все одно б не знала, куди дівати цю коняку.

РОЗДІЛЬНА СМУТА

Карабінери зупинили автомобіль, який дивним віражем рухався по дорозі.

— Ви, часом, не випили, сеньйор? — питають вони водія.

— Ні, що ви!

— Тоді, будьте ласкаві, пройдіться по роздільній смузі.

— По якій — правій чи лівій?

ГРІМ І БЛИСКАВКА

— Чому ми спершу бачимо блискавку, а потім чуємо грім?

— Тому, що очі знаходяться попереду вух, сеньйор учитель!

ПИЩИТЬ

Жінка будить серед ночі чоловіка:

— Піппіно, мені здається, десь пищить миша...

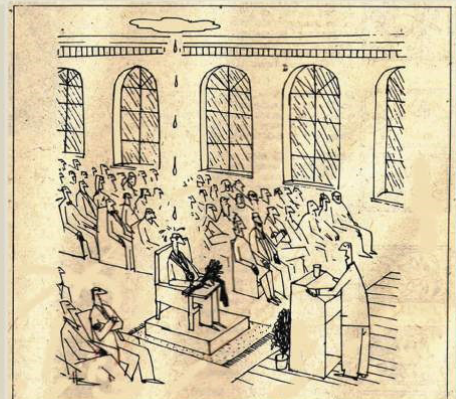
— Ну і що ти від мене хочеш? Щоб я пішов її змстити?

ПОЇЗД ДО ПАЛЕРМО

Похилого віку дама вже вкотре питає у одного і того ж носильника, чи справді відправиться поїзд до Палермо.

— Сеньйоро, — спокійно відповідав той, — розклад на пероні, диктор на радіо, начальник вокзалу, начальник поїзда, всі диспетчери, машиніст, стрілочники на місцях, гадаємо, що так. На жаль, це все, що я вам можу сказати!

Підготував Тимофій **ПРОКОПЕНКО**.

перець на передовій

Черговий по бойовому листку Олексій КОХАН

Олег СМАЛЬ

***

Як про бандерівців, махновців, коліїв
Котився світом гук про нашу націю.
І, на тобі — зродили популяцію
Злодюг, байстрюччя, нищих холуїв...

***

Всі, хто душою, серцем не осліп,
Спроможні осягти слова знаменні:
Валютою справдешньою є хліб,
А не лискучі папірці зелені.

***

Дій сам, не мрій, що після
Тужливих підневільних нот,
Доби облуд, відступництва та скверни
Прийде герой із крицевих чеснот
І вкрадене усе тобі поверне.

Сергій КОВАЛЬ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Випив чарку, випив дві...

Олексій КОХАН

— В зв'язі с перемірієм приказиваю:
огонь в Україні прекратіть. Огонь!!!

***

У конвоях-обозах
Із московської Трої
Суне вкотре загроза
Від Вождя Параної.

Аркадій МУЗИЧУК.

ВАНДАЛИ

Пройшов Крим і Рим.
(Народний вислів)

...Вандали, до яких
належали і варяги,
мали спільні з росіянами
мову, звичаї і віру.
(Дьомін В. М. Таємниці
землі російської.
М.: Вече, 2000 р.)

Розвину жарт дотепника одного
Щодо вандалів. Сивочолий муж
Із РАНу їхнього, не побоявшись Бога,
До «руссіх» припасовував чимдуж.

І в Африці, мовляв, ми слід лишили...
В столітті п'ятім — дядьку Семе, зваж! —
У Вічне місто вдерлась наша (!!!) сила,
Вигукуючи голосно: «Римнаш!!!».

Микола ЦИВІРКО.

Анатолій ГАЙНО

***

Санкції діють... Нові додаються,
Тиснуть і душать потиху.
Вже «Іскандери» давно не сміються,
Й навіть Кремлю не до сміху.

***

На Донбасі воювали —
«Іх там нет!» — росЗМІ казали.
А потрапили до пекла —
Каже те ж і Руська церква.

***

«Ополченці»-новачки
У «дідів» питають:
— Укри справді в полонених
Органи виймають?

— Вам нема чого боятись,
Не вигадуйте дурниць:
Кому органи потрібні
Наркоманів і п'яниць?

Олександр КОНОВАЛЕНКО.

Іноді нашим голосистим від шоу-бізнеса розкривати рота краще виключно для співу. А то коли вони вдаються до речитативу, то починають нести феєрично ватоподібно дурню.

Ось, наприклад, євробаченський відома Верка Сердючка (чи б то пак артист Андрій Данилко), в своєму інтерв'ю заявила, що не вважає благом український Майдан. Мабуть, їй до вподоби золотобатонні часи Януковича, коли за лише одну вечірку в приватних межах можна було набити налом не тільки кишені, а й дещо закласти межі свій видатний бюст, і вона дуже ностальгує за цими чудовими моментами свого гастрольного життя. Саме тому Верці поперек горла ще й декомунізація назв міст та вулиць, бо вона спричиняє їй «неудобство і дискомфорт». Боїться, либонь, заблудитись, якщо попрямує куди пішки, а не на свій шикарній автівці.

Тож не дивно, що Сердючка в повний унісон з путінськими пропагандистськими тезами вбачає в подіях на Майдані не масовий стихійний протест, а чиюсь режисерську руку.

То чи не подався би з таким рівнем громадянської свідомості Андрій Данилко в Белокаменну вслід за нашими співучими колаборантами на кшталт Лорак чи Лободи, якби не мав отого тавра у вигляді «Раша, гуд бай»? Адже в супершовіністичній атмосфері, яка зараз панує в Раша тудей, ще й як згодилося би оте артистичне опудало у вигляді хуторянської тітки із малоросійського села — не для того, звісно, щоб милуватись ним, а виключно для підживлення зверхності над недолугими хохлами.

Це тільки для агітаційної фрази у Путіна росіяни та українці — один народ. А насправді його мета — за будь-яку ціну віддати російській імперії. А значить, в першу чергу колонізувати, а то й поглинути Україну. І в його шулерській грі на цьому пропагандистському напрямку особливе місце відводиться ласим до грошей естрадним співцям. Адже їх наявність в етерах кремлівського зомбовізора дозволяє маніпулятивно втокмачувати українській аудиторії, що ніякої війни Росія проти України не веде, навпаки — і співаємо ось, і підтанцювуємо разом, а вбиває-калічить десь на Донбасі виключно київська хунта, бо там громадянська війна...

Заради цього Москва не шкодує для нашої естрадно-п'ятої колонії ні бабла, ні різних туземного призначення бонусів у вигляді нагород та призових. Аби тільки вона прогиналась в потрібному ракурсі. Інакше би цих співців і на поріг би не пустили — не те що на естрадні підмостки. Адже у російському шоу-бізнесі не тільки звичайна конкуренція, а й цілком мафіозна, імені Йосі Кобзона, структура. Там швидше закатають в асфальт, ніж дозволять урвати шматок.

Тож коли нещодавно на всеросійському «Муз-ТВ 2018. Трансформация» наші Лорак та Лобода дефілювали переможницями на червоній килимовій до-

ріжці, похитуючи стегами як професійні інтердевички, це означає лише те, що так потрібно Кремлю, а не що це заслужено. А потрібно саме тому, що співучі кумири мають неабиякий вплив на своїх шанувальників, вони завжди є, так би мовити, лідерами думок. До них завжди прислухається недосвідчена молодь. І коли вони озвучують потрібні Кремлю тези, то взагалі постають неоціненними агентами впливу в тій гібридно-інформаційній війні, яку веде імперська Росія на рівні з гарячою. Як таким не підкинути тридцять срібляників?!

ІНТЕРДЕВЧКИ для ПУТІНА

От і летять в Москву, як мухи на медову липучку, наші естрадники. Не утримався від цієї грошовитої спокуси і галичанин Віталій Козловський, який засвітився на концерті 9 травня в Москві. Мовляв, не зміг відмовити на таке запрошення тамтешнім українським ветеранам війни. Бо переконаний до глибини гаманця, що ці ветерани «такі ж, как і в Києве — они вместе прошли страшную войну, победы в ней, заплатив очень высокую цену» (цитата із його пояснень змі).

Такі та не такі, а швидше взагалі із «ряжених», бо справжніх, бойових, а значить понад 90-літніх, практично не залишилось. Чи не тому російські ветеранські організації із таких «псевдо-начебто» одностайно підтримують Путіна в його агресивній війні проти України? Невже це на п'ятому році війни ще не знайшло розуміння у Віталія Козловського?! Скавав би вже, що захотілось підзаробити...

Втім, не тільки Путін має наших співучих посібників в такий простий, хоча і не

дешевий для тамтешнього бюджету спосіб, а й вони його, використовуючи слушний момент щоб зрубати бабла та попіаритись. А на все інше цим інтердевичкам та такого ж штибу «мальчікам» просто плювати. В тому числі й на те, що підгодовуючи їх з лівої руки, правою володар Кремля водночас натискає на курок, вбиваючи українців кожного дня ось вже котрий рік поспіль.

Музична культура, скажете, поза політикою, як і футбол чи регбі? Тільки не в Росії, де на чолі чекістський відморозок, який вважає за норму відхапувати у сусідів територію. Це сьогодні зрозуміло навіть дітям. А от цілком дорослим, а то й перестиглим, на кшталт Таїсії Повалій, фігурантам нашого шоу-бізу це чомусь невідомо. І коли вони догідливо ляпають язиками перед телекамерами, що «Крим — російський», це не що інше, ніж цілком агентська робота на підтримку агресора. Недарма ж провідний український музичний продюсер Олександр Ягольник, який добре розуміється на проблемі, зазначає, що «це відкриває для російської пропаганди додатковий канал, щоб просувати свої гасла «ми ж брати, ми ж один народ».

Ага, брати аж нікуди! Згадаймо, як в 1930 році за часів імперії, яка мала назву СРСР, в Харкові відбувся з'їзд народних співців України, на який запросили і сліпих кобзарів, а потім їх під приводом поїздки в Москву на такий же всесоюзний з'їзд завантажили разом з їх малолітніми поводирями в ешелон і вивезли туди, де були заздалегідь вириті для них траншеї. І розстріляли та присипали вапном. А бандури спалили.

А на завершення ще щодо артистичної маски Андрія Данилка у вигляді Верки Сердючки. Тут заперечень взагалі не може бути. Кривляйся, осміюй, пародійуй скільки влізе — але для внутрішнього споживача. А якщо вже експортуєш своє шоу-надбання до північного сусіда, повинен усвідомлювати, яким емоціям старшого брата підігруєш, демонструючи в такий привабливий спосіб нашу начебто меншовартість перед старшим братом, у якого завжди наготові ешелони для сліпих. І не тільки ешелони, а й «Гради» та «Буки». І не лише для сліпих фізично.

Антон **СУРДИНКА**.
смет Посад Московської області.

Валерій ЧМИРЬОВ

Лікарняний листок

Валерій ЧМИРЬОВ

Валерій ЧМИРЬОВ

— Лікарю, дякую! Переконайте чоловіка, що це у нього гормональне...

Валерій ЧМИРЬОВ

Олег ГУЦОЛ

— у нас персонал на «швидкій допомозі» скоротили...

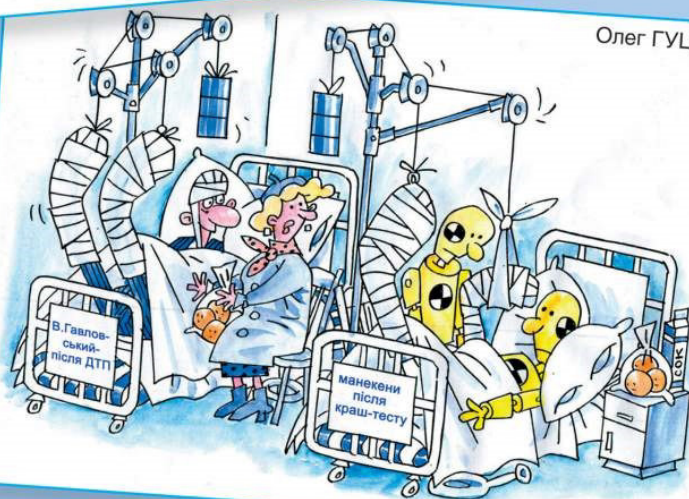

Валерій ЧМИРЬОВ

— Хворий, у нас ловити рибу суворо заборонено!..

Олег ГУЦОЛ

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Валентин ШУЛЬГА
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Станіслав ГРИНДА
Київський – Володимир ЖУРБА, Віктор СЕМЕНЯКА
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – вакансія
Луганський – Павло КУЩ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВІНЦІЙСЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net